

LÜTFEN SÜNNET-İ SENİYYEYE SARILALIM

... Tam teferruatıyla tam anlattığı için, yanlışı tam anında düzelttiği için kesin kesin bitiriyor.

Bizim dekanlık yapmış olan profesörlerden bir tanesinin yanına gitmek zorunda kaldım ben. Çünkü yanıma eski bir milletvekili geldi. Hocamızla da hacca giderken Mardin'de onun köyüne uğramıştık, o bizi misafir etmişti. Öyle bir hukukumuz oluşmuştu.

Geldi bana;

“Hocam!” dedi, “bizim akrabadan filanca çocuğu şu sizin fakülteye kaydediverin.” dedi.

Fakülteye bir öğrencinin, lise mezunu bir öğrencinin öyle fırt diye kaydedilmesi olmuyor.

Dedim ki;

“Böyle bir şey yapılamıyor. İmtihanla alınıyor. İmtihanı da biz yapmıyoruz. Evrakı var, tanzim ediliyor, imtihana giriliyor. Ondan sonra onlar sıralanıyor. Listede çıkarsa o kaydediliyor. Değil ben, fakültenin başkanı, de-

kanı bile olsa o da kaydedemez. Yani büro memurları filan emrinde ama yine kaydedemez. O değil rektör bile, üniversitenin başkanı olduğu halde kaydedemez. Milli Eğitim Bakanı bile kaydedemez.” filan dedim ben.

“Hocam ya!” dedi, “Burası Türkiye. Her şey olur. İsterseniz siz yaparsınız.” dedi.

Baktım anlatamayacağım. Aldım bunu profesöre götürdüm. Dedim ki;

“Bu eski milletvekillerinden falancadır. Beni ziyarete gelmiş. Bir şeyi var dekan bey.” dedim. Ondan sonra konuşuldu. Dekan da dedi ki;

“Yapamıyoruz, yani elimizde bir imkân yok.”

Benim dediğimi söyledi yani ama o söyleyince ben artık kendimi kurtarmış oldum. Yani bana darılmasın diye ben mahsustan götürdüm.

a. Kendi Elinizle Kendinizi Tehlikeye Atmayın

Şimdi orada bir şey oldu. Dekan hafız da, bilmem nereyi de birincilikle bitirmiş filan. Dedi ki;

“Yani insanın böyle kendisini tehlikeye atması uygun olmaz, çünkü;

وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ

*Velâ tülkü bi-eydüküm ile't-tehlükeh.*¹

buyrulmuştur dedi, Kur'ân-ı Kerîm'den bir âyet okudu.

Ötekisi ümmî. Yani berikisi bilmem nelerden mezun, koca koca diplomaları olan, profesör unvanı olan ve birincilikleri olan tanınmış bir kimse.

Bu sefer bizim o misafir dedi ki;

“Hocam ama ben bu ayeti böyle bilmiyorum.”

“Nasıl biliyorsun?”

Ötekisinin haberi yok. Dekanın haberi yok.

“Ben bunu böyle bilmiyorum” dedi. “Hat-ta” dedi, “İstanbul’un muhasarası sırasında Ebû Eyyub el-Ensârî Efendimiz de oradayken birisi “Ya Allah!” diye düşmana saldırmış. Çarpışmış çarpışmış çarpışmış filan. Sonra

¹ 2/Bakara, 195.

tabi biraz tek bir hücum yaptığından şehit olmuş. Arkadakiler demişler ki;

“Bak, yani Allah Kur’ân-ı Kerîm’de; *Velâ tülkû bi-eydîküm ile’t-tehlükeh.* ‘Kendinizi kendi elinizle tehlikeye atmayınız.’ buyuruyor. ‘Bu kendisini tehlikeye attı’ demişler.”

Onun üzerine Ebû Eyyub el-Ensârî demiş ki:

“Ey cemaat!..”

Kendisi Peygamber Efendimizin yakını. Kurrâ hafız. Peygamber Efendimizden sonra bu Medîne-i Münevvere Mescidi’nin imamlığını yapmış, Medine’nin valiliğini yapmış, vahiy kâtipliği yapmış. Sahabe. Ciddi sahabe. Hem de o kadar ciddi ki Abdullah b. Ömer’in düğününe gelmiş. Bakmış duvarda kumaş asılı.

“Bu ne?” demiş.

“Kumaş, düğün.”

“Resûlullah zamanında biz böyle bir şey görmedik. Ben bid’at olan yerde durmam.” demiş, kalkmış gitmiş.

Yalvarmışlar yakarmışlar, durduramamışlar.

Yani salâbet-i dîniyyesi olan, sapasağlam, kale gibi bir insan.

Demiş ki:

“Biz bunu, bu âyet-i kerîmeyi böyle anlamıyorduk. Yani mallarınızı depo ederek, saklayarak, biriktirerek, Allah yolunda sarf etmeyerek, cimrilik yaparak kendinizi tehlikeye atmayın mânasına bu âyet-i kerîme.”

Yani Peygamber Efendimizin zamanında öyle anlaşılıyor. Yoksa böyle İslâm’da düşmanın kâfire karşı saldırması, savaşması sevap. Yani ölmesi de kendisini tehlikeye atmak değil, cennetlik olmak. Düşman korkuyor tabi. “Vay be, ne cesur adamlar!” diyecek, ödü patlayacak. Yani on tanesi saldırırsa çil yavrusu gibi dağılıp gidecek.

“[Bu âyet-i kerîmeyi] yanlış anlıyorsunuz. Bu zekâtını vermeyen, hayrını hasenâtını yapmayan, malıyla cihat etmeyenler hakkındadır” diye açıklama yapmış dedi.

Hakikaten de ben de o âyet-i kerîme hakkında öyle okumuştum. Bilgi öyleydi. Ötekisi hafız ama bilmiyordu. Ama profesör, ama

dekan, ama mezun olduğu fakólteden birincilikle mezun olmuş birinci!

Muhterem kardeşlerim!

İsim vermiyorum ama sağlam bir misal veriyorum. Mühim olan Kur'ân-ı Kerîm'i bilmektir ama Kur'ân-ı Kerîm'i doğru anlamak için de böyle izahlara ihtiyaç vardır. Çünkü söz olarak "Kendi elinizle kendinizi tehlikeye atmayınız!" deyince her türlü hayırdan, tehlikeli hayırdan geri durmak anlaşılabilir. Onun öyle anlaşılmadığını hadîs-i şerîf belirtiyor. Onun için mutlaka hadîs-i şerîfe sarılacağız. Mutlaka hadîs-i şerîf müslümanı olacağız. Mutlaka ve mutlaka!..

Çok sahih hadis kitapları var, çok güzel açıklamaları yapılmış. Bir kere, Allah razı olsun, bizim Buhârî'nin hadîs-i şerîflerinin açıklaması yapılmış. Onu okusak [ne güzel olur!] Hepimizin evinde var. Yani Türkiye'de bunun olmadığı ev yoktur. Bunları okuyacağız.

Tabi herkes bu kadar 12 cilt [olan *Tecrid-i sarîh*'i] filan okuyamaz diye ben diyorum ki önce *Riyâzü's-sâlihîn*'i bir okuyun. Çünkü bizim hocamızın bu *Râmûzü'l-ehâdîs* hadis

kitabında çok hadîs-i şerîf var. O kendisi muhaddis olduğu için uygun gördüğü hadisleri almış. Bir de belli konuda [olanları alfabetik olarak] alt alta koymuş.

Mesela demin Hz. Osman ile ilgili birinci hadîs-i şerîfte deniliyor ki:

“Ya Osman, sana Allah bir gömlek giydirecek, o gömleği çıkartma. Münafıklar çıkartmak isteseler bile bana kavuşuncaya kadar çıkartma.”²

Şimdi bu anlaşılmazdı. Altına öteki hadisi koymuş ki Hocamız, yani Gümüşhaneli Ahmed Ziyaeddin Efendi Hocamız *rahmetullahi aleyh*. Oradan anlıyoruz ki o gömlekten murad hilafettir, halife olmasıdır. Siyâsîler onu devirmek istemişler. Ona;

“Sakın ha!” diyor. “Devirsinler, varsın devirsinler. Ama sen teslim etme!” diyor. “Şehit etsinler. Oruç tut, yanımda iftar edersin, ama teslim etme!”³ diyor.

Münafığa devlet teslim edilmez! Keşke bizim siyâsîler de fıkhın bu hükmünü bilselerdi!..

²

³

Teslim edilince neler oluyor...

“Efendim bilmem teslim etmeseydim ihtilal olurdu.”

Zaten olmadı mı?

Zaten oldu. Zaten olan oldu, oluyor. Daha da neler olacaksa olacak.

Onun için bizi kurtaracak Efendimizin muhabbetidir, sevgisidir, hadisidir, sünnetidir. Seveceğiz, sevdireceğiz! Çoluğumuza çocuğumuza sevdireceğiz. Sevgimizi de lafta bırakmayacağız. Çünkü işin temeli icraat, faaliyet.

“Resûllah’ı seviyorum.”

Seviyorsan hayatını oku. Sünnetini oku. Sünnetini bil. Sünnetini uygula. Sünnetini uygulat. Sünnetini ihya et. Kendi evinde ihya et. Ondan sonra da başkasına da öğret; toplumda da ihya olsun.

b. Sakal Bırakmak Sünnet, Kazımak Haram

Şimdi biz sakal bırakıyoruz. Bu bir sünnet. Sakal kazımak haram, sakal bırakmak sünnet. E birçok kimse var bırakmıyor.

Neden?

Çeşitli sebepleri var. Mesela askeriyede sakal değil bıyık bile bırakılmıyor. Okullarda bilmem şöyle böyle.

Avustralya'da bizim delikanlılar camiye geliyor, bakıyorum sakallı. Kıvrım kıvrım yeni sakalları, burada birazcık var, burada yok filan. Delikanlı sakalı yani. Bakıyorum lise, ortaokul öğrencisi sakallı.

Diyorum;

“Mektepte bir şey demiyorlar mı?”

“Demiyorlar.” diyor.

Yahu müslüman olmayan bir ülkede bir şey demiyorlarsa yüzde 99'u müslüman olan bir ülkede niye diyorlar?

Niye dedirtelim?

Yani herkes sakal bıraksa, herkes “Kesmiyorum sakalımı, gel de kes!” dese ne yapacak?

Herkesin sakalını kesmekle uğraşmaya kalksa, kaç kişi uğraşacak, ne yapacak?

Yani uymamak yoluna girdikten sonra artık iş devam ediyor. Lütfen Resûlullah'ı seve-

lim. Lütfen Resûlullah'ın her sünnetine uyalım. Yani küçümsemeyelim.

Bakın İslâm'ın [herşeyi çok mühim ve önemlidir.]

“Sakal çok mühim değil, taviz verelim. Şey mühim değil, taviz verelim. Başı açıverelim. Başı açsak da peruk taksak olmaz mı?” vesaire...

Olmaz. Çünkü peruk da süsler insanı. Hatta bazıları süslenmek için kendisinin saçı yok da peruk takıyor.

Yani maksat süsünü saklamak, ziynetlerini saklamak. Hiçbir hayrı küçümsememek lazım!

Onun için bir hadis okuyup sözü bitireceğim. İbn Mâce, Hz. Aişe anamız *radiyallahu anhâ*'dan rivayet etmiş.

Buyuruyor ki:

مَنْ أَعْطَى نَارًا فَكَأَنَّمَا تَصَدَّقَ بِجَمِيعِ مَا أَنْضَجَتْ
تِلْكَ النَّارُ، وَمَنْ أَعْطَى مِلْحًا فَكَأَنَّمَا تَصَدَّقَ بِجَمِيعِ
مَا طَيَّبَ ذَلِكَ الْمِلْحُ، وَمَنْ سَقَى مُسْلِمًا شَرْبَةً مِنْ

مَاءٍ حَيْثُ يُوجَدُ الْمَاءُ فَكَأَنَّمَا أَعْتَقَ رَقَبَةً، وَمَنْ
سَقَى مُسْلِمًا شَرْبَةً مِنْ مَاءٍ حَيْثُ لَا يُوجَدُ الْمَاءُ
فَكَأَنَّمَا أَحْيَاهَا.

Men a'tâ nâran fe-ke-ennemâ tesaddaka bi-cemî'i mâ endacet tilke'n-nâr. Ve men a'tâ milhen fe-ke-ennemâ tesaddaka bi-cemî'i mâ tayyebe zâlike'l-milh. Ve men sekâ müslimen şerbeten min mâ'in haysü yücedü'l-mâ'ü fe-ke-ennemâ a'teka rakabeten. Ve men sekâ müslimen şerbeten min mâ'in haysü lâ yücedü'l-mâ'ü fe-ke-ennemâ ahyâhâ.

Hani eskiden kibrit yoktu çakmakla ateş yakılırdı.

Dağda olsanız, bayırda olsanız, kibritiniz çakmağınız olmasa siz ateşi nasıl yakarsınız?

Yani!

Ben arkadaşlara diyorum ki şimdi bir izci teşkilatı kurun. Çünkü dağda bayırda kaldığı zaman lazım olacak insana.

Çakmak yok, kibrit yok; ateşi nasıl yakarsınız?

Zor.

Men a'tâ nâran. “Bir kimse bir kimseye ateş verse.”

Bu nasıl olur?

Kendi ocağından bir ateş verir, bir çıra verir.

Ne yapmış, genç kızın birisi gelmiş alim bir kimseye demiş:

“Hoca amca ateş verir misin bize?” demiş.

“İyi ama evladım” demiş, “Sen böyle bir kürek getirmemişsin, bir şey getirmemişsin?” demiş yaşlı alim.

“Olsun hoca dede” demiş. O gitmiş ocağa, şöyle avucuyla külü almış, üstüne de maşayla koru koymuş. Tabi kül olduğu için eli yanmıyor, almış gitmiş.

Alim hayret etmiş kalmış bak! Kız küçük, alim büyük. Ötekisi bayağı alim, kız daha küçük ama halletmiş işi.

Ne yapacak şimdi?

Onu götürecek kendi odunlarının yanına. Odunları onun üstüne çatacak. Eğilecek üfle-yecek üfle-yecek. Oradan da ateş yanacak.

Hah!..

Peygamber Efendimiz; “Kim bir ateş veririrse.” diyor.

O devre gideceğiz. Yani şimdiki devirde bunlardan haberimiz bile yoktur bizim.

Fe-ke-ennemâ tesaddaka bi-cemî'i mâ endacet tilke'n-nâr. “Bu ateşin pişirdiği bütün yiyecekleri tasadduk etmiş gibi sevap alır.”

Muhterem kardeşlerim!

İslâm'ın güzelliğine bakın! Bir ateş veriyor komşusuna. Yani kibrit, yanması için bir şey. O yanan ateşte pişen bütün yiyecekleri, bütün ne kadar yemek pişmişse onunla, onları tasadduk etmiş gibi Allah ona sevap veriyor.

Sonra;

Ve men a'tâ milhen. “Kim birisine tuz veririrse.” *Fe-ke-ennemâ tesaddaka bi-cemî'i mâ tayyebe zâlike'l-milhu.* “Bu tuzun tatlandırıldığı bütün yemekleri sanki tasadduk etmiş

gibi ona sevap verilir.” *Ve men sekâ müsli-
men şerbeten min mâ’in.* “Kim bir müslüma-
na bir bardak su ikram ederse.” *Haysü yûce-
dü’l-mâ’ü.* “Suyun bulunduğu yerde.”

Şimdi ben namaz kılıyorum, gelirken bi-
zim sevap meraklısı kardeşlerimiz hemen
oradan zezem suyunu dolduruyorlar, sunu-
yorlar, “Buyur iç hocam.” diyorlar. Ben de
içiyorum. Yani su var zaten, ben de alabilir-
dim ama o alıyor veriyor.

Şimdi suyun bulunduğu yerde bir müslü-
mana bir bardak su veren ne olur?

Fe-ke-ennemâ a’teka rakabeten. “Sanki
bir köle azat etmiş gibi sevap kazanır.”

Allahuâlem bu tabi herhangi bir yerde.
Bir de Mescid-i Nebevî’de böyle olursa, her-
halde bin misli, bin tane köle azat etmek gibi
olacak Allahuâlem. Tahminim. Allah’ın lütfu
çok.

*Ve men sekâ müsli-
men şerbeten min
mâ’in haysü lâ yûcedü’l-mâ’ü.* “Suyun bu-
lunmadığı yerde bir bardak su ikram ederse.”

Muhterem kardeşlerim!

Bu cümle çok önemli. Yani suyun bulunduğu yerde olursa bir köle azat etme sevabı oluyor. Suyun bulunmadığı yerde bir bardak su ikram ederse;

Fe-ke-ennemâ ahyâhâ. "Sanki onu ihya etmiş, diriltmiş gibi olur."

İhya etmiş gibi olur. Yani hayat çok önemli bir şey.

Yani bu hadîs-i şerîfi niye kitabı kapatmışken tekrar açıp bulup okuduk?

Hayırdan herhangi bir hayrı küçük filan diye küçümsemeyeceğiz, onu anlatmak için. Çünkü Allah'ın lütfu çok. Bazen küçük bir şeyden dolayı insan büyük sevap alıyor ve bir haseneden dolayı cennete giriyor bazen. Bir haseneden!..

Ne yapmış kadının birisi?

Yolda giderken su kaynağına inmiş. Herhalde toprağı kazmışlar, eşelemişler, aşağıda su var. Kendi suyu içmiş oradan. Ondan sonra yukarı çıkmış, bakmış köpek yukarda duruyor. Köpek oraya inemeyecek. İnsanların tutunarak inebileceğı bir yer. Köpek inse çıkamayacak, inemeyecek. Bakmış ki ağzı böyle açık,

nefes [nefese,] zor nefes alıyor. Dili sarkmış.
Köpek susuz yani.

“Şuna su vereyim” demiş.

Kap da yok. Naylon maşrapa yok o zaman. Teneke yok. Bilmem ne yok tabi. Konserve tenekesi vesaire yok. Yok öyle bir şey.

Ne yaparsınız siz olsanız?

[Biraz önce geçen] o kızcağız ne yapmış?

Kül koymuş avucuna ateşi öyle koymuş.

Bu kadıncağız da pabucunu çıkarmış. Su birikintisinin içine daldırmış. Yukarı götürmüş. Çıkmış, köpeğin önüne koymuş. Köpek de şapur şapur şapur şapur pabuçtaki suyu içmiş. Bu senin pabucun, bu ayak kokuyor demez zavallı hayvancağız. Yani suyu içecek. İçmiş.

Peygamber Efendimiz, bundan dolayı o kadının cennete girdiğini söylüyor. Hem de kötü kadın olduğu halde. Tevbe ettirmiş Allah, ondan sonra da cennete sokmuş.⁴

Yani bir iyiliği küçümsemeyeceğiz. Herhangi bir taviz mümkünse vermeyeceğiz. Sapađlam sünnet müslümanı [olacağız].

“Sen neyin nesisin, neredensin?” deyince,

“Ehl-i sünnet ve'l-cemaatiz.” diyoruz ama giyimimiz mi ehl-i sünneti gösteriyor? Tıraşımız mı gösteriyor? Konuşmamız mı gösteriyor? Uykumuz mu gösteriyor? Evimiz mi gösteriyor? Eşyamız mı gösteriyor?

Bizim ehl-i sünnetlik neremizde Allah aşkına! Gören varsa tarif ediversin, söyleyiversin de bileyim ben.

Neyimiz ehl-i sünnete benziyor bizim?

Her şeyimizi sünnete uydurmamız lazım. Öyle yaşamamız lazım. Öyle yaşarsak Resûlullah'a sevgimizi ispat etmiş oluruz.

Zaten bir sünneti, ümmetin bozulduđu zamanda bir tek sünneti ihya edene, tekrar harekete geçirene, canlandırana ne var?

Ya bir şehit sevabı var ya öteki rivayete göre yüz şehit sevabı var.⁵

Biliyorsunuz İbrani dili tarihe gömülmüş bir eski dil idi. Yani artık canlı uygulaması olmayan, kullanılması olmayan bir dil idi. Yahudiler devlet kurdular. İbraniceyi ana dili yaptılar, mecburi yaptılar ve İbraniceyi canlandırdılar, yani ihya ettiler. Hatta bizim fakülteden de birkaç kimseyi burs vererek çağdırdılar. Onlar oraya gitti iki sene İbranice öğrensinler diye. İbraniceyi öğrenmek için gittiler. İhya ettiler. Ölü bir tarihe gömülmüş bir dili ihya ettiler.

Biz de lütfen ehl-i sünnet müslümanıysak, Resûlullah'ı seviyorsak -ki seviyoruz, şeksiz şüphesiz- lütfen sünnet-i seniyyeye sarılalım. Sünnet-i seniyyeyi ihya edelim: Sarığımızla, sakalımızla, misvakımızla, giyimimizle kuşamımızla, sözümüzle sohbetimizle, evimizle barkımızla; her şeyimizle...

“Nasıl olacak bu hocam?”

Alırsın bir hadis kitabını. Alırsın eline kalem. Alırsın *Riyâzü's-sâlihîn*'i. Başlarsın hadîs-i şerîfleri okumaya. Okuduklarını da uygulamaya. Bu kadar kolay. Her akşam üç tane hadis okursun. Beş tane hadis okursun,

uygularsın. Kur'ân-ı Kerîm'i de eski, büyük selef-i sâlihînimiz böyle öğrenirlermiş zaten.

Bizim hiç Kur'ân-ı Kerîm bilgimiz yok.

Niye?

Biz ha babam de babam hatim indireceğiz, hatim indireceğiz, hatim indireceğiz diyoruz ama "Kur'an ne diyor?" diye merak etmiyoruz. Onlar bir aşır okurlarmış bir akşam. Mânasını incelerlermiş, anlarlarmış, uygularlarmış. Uygulamasını da yaparlarmış, ondan sonra öteki aşıra geçerlermiş. O zaman kolay. O zaman öğrenilir. O zaman böyle kelime kelime hepsi öğrenilir. Arapçayı da öğreniriz. Her şeyi öğreniyoruz; İngilizceyi kıvırttırıyoruz, Fransızca'yı Almandı kıvırttırıyoruz, bilgisayar öğreniyoruz. Çeşitli oyunları öğreniyor çocuklar. Cin gibi maşaallah afacan çocuklar, her şeyi öğreniyor. Arapçaya gelince duruyoruz. Olmaz.

Arapça öğreneceğiz.

Niye öğreneceğiz?

Kur'ân-ı Kerîm dili. Hadîs-i şerîfin iyi anlaşılması için şart.

c. Anadil Olarak Arapçayı Öğrenelim

Ben bu kitabı [*Râmûzü'l-ehâdîs*] okurken Arapçasını okuyorum, bir de bakıyorum şu tarafına, “Elhamdülillah ki Arapçasını okuyorum” diyorum. Çünkü burasını okuduğu zaman insan eksiklikler olur, fazlalıklar olur, mâna kaymaları olur, anlamama durumları olur.

Eski bizim fakültedeki arkadaşlardan birisi anlatmıştı. Mesela askerin birisi demiş ki:

“Ya biz hıristiyanlara “Allah baba” diyorlar diye kızıyoruz ama demiş.

Tabi “Allah baba” yok. Yani babalık evlatlık o Hıristiyanlıktan geçme bir söz. Öyle Allah baba, Oğul Allah, Baba Allah, öyle şey yok İslâm’da.

“Biz.” demiş yani “Ona kızıyoruz ama” demiş, severek okuduğumuz mevlitte de “Allah ana” geçiyor demiş.

Her işi âsân eder Allah ana.

Bre cahil! Bre zırcahil! Buradaki o “ana”, “ona” demek. Eski Türkçe bir tâbir. “Allah ona her işi kolay eder” demek. Anne demek değil ki!

Bunu söylemiş. Yani bizim arkadaşına, bir mecliste konuştuğu kimsenin birisi öyle şey yapmış. Yani mâna kaymaları olur. Sen Arapçasına bakarsan anlarsın.

Altından ırmakların aktığı cennetler...

Cennetin ırmakları nedenmiş?

Böyle dendiğine göre, altından ırmaklar.

Altın mı demek yani? Golden. Altın?

Hayır. Altlarında, aşağılarında demek.

“Altından ırmaklar akan cennetlere Allah sokar” deyince, kişi “altını” Türkçede yanlış anlayabilir. Ama *min tahtihâ* derse, *min tahtihâ'l-Enhâr*, *tecrî min tahtihâ'l-Enhâr* derse, Arapçasına bakarsa doğru anlar.

Onun için tercüme ne kadar güzel olursa olsun Arapçanın zevki başkadır. Arapçayı öğreneceğiz. Dinimizin dili, Kur'an'ımızın dili, Resûlullah Efendimizin dili. Yani İngilizceyi öğrenene diyorlar ki, bir insan kaç dil bilirse o kadar insandır.

E sen nece biliyorsun?

Şimdi bizim arkadaş sıralıyor 5-6 tane dil.

Kimdi o?

Norveç'e gittik buraya gelmeden önce. Orada bir hoca bizi misafir etti. Kendisi Iraklı, Peygamber Efendimizin soyundan. 12 çocuğu var maşaallah. Çocukları, hepsi, kızlar oğlanlar bilgili, uyanık, zeki. Şimdi Arapça biliyorlar çünkü Iraklı. Çok güzel Arapça biliyorlar, bir. Kürtçe biliyorlar çünkü Kürt. Çok güzel Kürtçe biliyorlar, iki. Farsça biliyorlar, üç. Norveççe biliyorlar. Irak'tan Saddam kovdu diye oraya gittiler, mülteci olarak kabul olundular. Norveçceyi biliyorlar, dört. İngilizceyi biliyorlar, beş. Türkçeyi bizimle bazıları, bazı kızlar öğrenmiş. Tercümeyi onlar yapıyor. Baba da biliyor ama baba çok güvenmiyor kendisine. Çocuklar daha böyle atak. Altı. Altı tane dil. Yani çok dil biliyor.

E bu dili ne kadar çok bilirse o kadar iyi. O halde biz de bir ana dil olarak Arapçayı da öğrenelim.

Benim edebiyat fakültesinde okuduğum zaman Almanya'dan uzun boylu bir öğrenci geldi. Daha orada üniversiteyi bitirmemiş. Arapça biliyor, Farsça biliyor, Türkçe biliyor. Bizimle Türkçe konuşuyordu. Kendisi Alman'dı. Zaten Almancası oradan var. Fransızca ve

İngilizce biliyordu, Yunanca ve Latince biliyordu. Parmaklarım yetmedi galiba. İşte öyle.

Çalışacağız. Onlar o kadar bilirse biz onlardan aşağı bilirse olmaz. Daha fazla bileceğiz ki, hiç olmazsa bir tane bileceğiz ki onlara İslâm'ı anlatabilelim.

Allahu Teâlâ hazretleri hepimize aşk ve şevk versin. Gayret versin. Tevfikini refik etsin. Dîn-i mübîn-i İslâm'a güzel hizmet etmemizi nasip etsin. Resûlullah sevgisini gönümümüze iyice yerleştirsin. Resûlullah Efendimizin rızasını, sevgisini, şefaatine kazanmayı nasip eylesin. Ümmetine güzel hizmetler yapmayı hepimize, çoluk çocuğumuza nasip eylesin. Sünnet-i seniyyeyi ihya eyleyip şehit sevapları kazanmayı nasip eylesin. Saâidler olarak, süedâ olarak yaşayıp şühedâ olarak âhirete göçmeyi Allah cümlemize nasip eylesin.

Subhâneke lâ ilme lenâ illâ mâ allemtenâ inneke ente'l-alîmü'l-hakîm. Subhâne Rabbinâ Rabbi'l-izzeti ammâ yesifûn. Ve'sselâmü ale'l-mürselîn ve'l-hamdü lillahi Rabbi'l-âlemîn.

el-Fâtiha.

25.00

Evet dünkü Şeyden sonra Peygamber Efendimizin ilk yaptığı meşcidin eni 60 zirâ, boyu 70 zirâ idi dedim.

Parmak 2.78 cm. Ayak 30.50 cm, 48 idi galiba o da. Yüzde iki Şey söylemişler. Neyse yuvarlak hesap. Adım 50-70 cm. 50 ila 70 cm. Yani ülkelere göre değişen bir Şeyi var. Ancak genellikle anlaşılan 50 cm. Zirâ; yaklaşık olarak arşın, 68 cm. Mimari arşın 78 cm. Yani Nurettin [Acar] beyin arşını. Kara mili 1609 metre. Coęrafi mil 1854 metre. Deniz mili 1853 metre. Fersah 5000 metre, 5 km. Menzil 30 km. 6 saatlik yol. Yani bir insan 6 saat yrr diye düşünülüyor. Üç günlük mesafe de 30-60-90 seferlik mesafesi oradan çıkıyor.

Aferin!..

Bakalım kim kazanmış. Bu taraf kazanmış. Yazı buradan geldi. Ben bu taraftan geldi sanıyordum. Getir bakayım. 1-1 berabere galiba.

Belki imzaya bir bakayım o zaman bir laf söyleyeceğim.

İmza kimin?

Kim?

Yine o tarafa gitti. 2-0 bu taraf. Bende sandım hanımlar buldu. Şey sanıyordum hafız hanımlar şey yapacak.

Parmak 2.78. Aynı. Yani şey, bunu iki nüsha yapmışlar. İkisi de bu taraftan.

Allah razı olsun hepinizden, sağ olun var olun.

Böyle bizim dersler devam etse hep böyle olur.

Elhamdülillah!..

SORULAR-CEVAPLAR

Soru: Âsiye adını sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in yasakladığı söyleniyor, doğru mu?

Cevap: Şimdi Âsiye [yazılırken] Türkçede a'nın nasıl yazıldığı anlaşılmıyor. Arapçada ayn ve elifle yazılırsa, "se"si de sadla yazılırsa sad olursa Âsiye "isyan eden" demek. Onu yasaklar Peygamber Efendimiz. Ama [yazılışı] elif medli olunca, o Firavunun zamanındaki Firavunun mü'min şeyi olmuş oluyor. İsmi

oymuş. Bu şey âsi mânası anlaşılmasının diye Efendimiz şey yapmış olabilir.

Soru: Çocuklarımıza mürşid-i kâmil sevgisini, saygısını öğreterek Peygamber Efendimiz'in sevgisine alıştıramaz mıyız?

Cevap: Zaten öyle olur.

Mürşid-i kâmillerden bir tanesi kendisine intisaba gelen bir kimseye demiş ki:

“Evladım sen yemeklerden hangisini seversin?”

Demiş, “Efendim hiç ayırmam.”

“Ya evladım hani kebab mı, baklava mı, börek mi, çörek mi? İmambayıldı mı?”

“Fark etmez efendim.”

“Peki,” demiş, “Çiçeklerden hangisini seversin?”

“Fark etmez efendim.” demiş, “Hangisi olursa olur.”

“Yani evladım sümbül mü, gül mü? Lale mi?”

“Mühim değil, fark etmez efendim.”

E evladım şu şöyle mi?

Fark etmez.

Bu böyle mi?

[Fark etmez.]

Kızmış, “Git!” demiş, “Bir şeyi sevmeyi öğren, öyle gel!” demiş.

Yani sevmeyi bir öğrendi mi bir insan, sevmek bir kabiliyet. Onu öğrendi mi oradan asıl sevgiliyi bulur. Asıl seveceği bulur.

Avrupalılar çocuklarını küçükten bir takım şeylerle sevgiye alıştırıyorlar. Yani ilkokullarının amacı sevgi eğitimi gibi bir şey. Çocuklar böyle küçük civcivler, bilmem hayvancıklar vesairelerle sevgiye alıştırılıyor. Sevgiye iyice alıştıktan sonra da ileriye doğru istedikleri yöne tabi sevk etmek mümkün olur.

Onun için önce sevmeyi öğretirsiniz. O sevgiden “Evladım asıl sevgi şudur” diye asıl sevgiye yani intikal kolay olur. O bir usuldür.

Bir kişi de sormuş. Aile huzur ve muhabbet için dua istiyor.

Allah huzurlu muhabbetli aileler nasip etsin hepimize.

Bunun için ne yapabilirim? diyor.

Çok sabretmek lazım. Sabırla çok iyi olur. Kötülüğe karşı iyilikle de aile muhabbeti çok güzelleşir. Yani böyle o bana şunu yapması lazımdı yapmadı da küstüm de filan dersiniz, herkes bir tarafa çeker. Olmaz. Daima dervişane ahlak ile yani kötülüğe iyilikle muamele ile bir şey beklemeden bir şey vererek olur.

Bütün geçimlerin, bütün güzelliklerin, muhabbetlerin temelinde sabır, sabır ve hilm, yumuşaklık vardır. Yani sen sabredeceksin, yumuşak davranacaksın. Kötülüğe iyilikle karşılıksız davranacaksın. Karşılık beklemeyeceksin. Allah rızası için yapacaksın yaptığını. Sabrını Allah rızası için sabredeceksin. Yaptığın iyiliği Allah rızası için yapacaksın. O zaman yavaş yavaş anlarlar, severler.

Hakkını sonuna kadar almak isteyince kavgalar oradan çıkıyor. Karşı taraf da “Ben de hakkımı isterim!” diyor. O zaman olmuyor.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz aile konusunda, aile içi yaşantısında latifeciymiş. Yani ailede pek böyle çatık

kaşlılık iyi olmaz. Biraz muhabbetli, latifeli
[olmak lazım.]

Allah hepinizden razı olsun.

*es-Selâmü aleyküm ve rahmetullahi ve
berekâtüh.*

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

4 Recep 1420 / 13.10.1999

Medine

[Bütün HAC VE UMRE SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

